

ХАРИ ХАРИСЪН

АБСОЛЮТНОТО ОРЪЖИЕ

Превод от английски: Васил Начев, 1977

chitanka.info

След вечеря, когато масата е вече прибрана и съдовете измити, за нас, децата, няма по-голямо щастие от това, да се съберем край огъня и да слушаме разказите на Татко.

Припомняйки си всички съвременни видове развлечения, вие може би ще отбележите, че такава картина лъха на нещо старозаветно, но като произнасяте тези думи, вие, надявам се, ще простите моята снизходителна усмивка.

Навърших вече осемнадесет и почти цялото ми детство отмина. Но Татко е роден артист, звуците на гласа му омагьосват и аз се заслушвам в разказите му. Наистина ние спечелихме войната, но понесохме невероятни загуби и целият свят наоколо е изпълнен със зверства и жестокост. Затова аз грижливо пазя света на моето детство.

— Разкажи ни за последния бой! — молят обикновено децата и ето историята, която те най-често получават. Макав и да знаем прекрасно, че всичко е отдавна свършено, ние всеки път се плашим, а всеки знае, че да се постреснеш преди сън е само полезно.

Татко си налива бира, бавно отпива от чашата, после избърсва пяната от мустаците си. Това служи за сигнал.

— Войната е мръсотия, запомнете това, деца! — и двамата юноши се усмихват. Само да произнесат тази дума, чака ги хубав пердах. — Войната е мръсотия и винаги е била такава, запомнете го веднъж завинаги, затова ви говоря. Ние спечелихме последния бой, но много прекрасни момчета загинаха за тази победа и сега, когато всичко е вече минало, искам да помните това. Те умираха, за да можете да живеете вие сега. И за да не разберете никога какво е това война.

Най-напред избийте от главите си мисълта, че във войната има нещо благородно и прекрасно. Няма нищо подобно. Това е мит, който отдавна е мъртъв и може би идва от онова време, когато войната се е водела ръкопашно пред прага на пещерата и човекът е защищавал своя дом от чуждоземците. Но тези времена са отдавна отминали и което е било прекрасно за отделния индивид, може да се превърне в смърт за всяко цивилизовано общество. В смърт, разбирате ли?

Големите сиви очи на Татко се спираха върху всеки, а ние седяхме, навели глави. Кой знае защо, се чувствавахме виновни, макар че се бяхме родили след войната.

— Ние спечелихме войната, но победата не би струвала нищо, ако не извлечем поука от нея. Врагът можеше по-рано от нас да

изобрети Абсолютното оръжие и ние бихме били заличени от лицето на земята, не забравяйте това! Историческата случайност спаси нашата култура и донесе гибел на врага. И ако успехът ни научи на нещо, то той ни научи на човечност. Ние не сме богове и съвсем не сме свършени — затова сме длъжни да забраним войната и веднъж завинаги да поставим край на човешките разпри. Аз бях там, аз убивах и знам какво говоря.

После настъпваше моментът, за който бяхме готови и който очаквахме с нетърпение.

— Ето го! — тържествено обявяваше Татко, изправяше се в цял ръст и посочваше към стената. — Ето го оръжието, което убива от разстояние, нашето Абсолютно оръжие!

Татко разтърсваше лъка над главата си и фигурата му, осветена от огъня, беше наистина драматична. Даже завитите в кожа момченца преставаха да пощят бълхите си и, зяпнали, го гледаха.

— Човек с тояга или с каменен нож, или с копие не ще устои никога срещу лъка. Ние спечелихме войната и сега сме длъжни да използваме това Оръжие само за мирни цели — за лов на лосове и на мамути. Това е нашето бъдеще.

Той се усмихваше и внимателно окачваше лъка на стената.

— Сега вече войната ни изглежда невероятна. Настъпи ерата на вечния мир!...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 41/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.